

Коллективного ще ніхто не відміняв

Роздуми в день свята

... КОЛИ йти з автобусної станції в центр нашого містечка, справа вас привітно стріне охайна територія колишнього флагмана промисловості району – крохмале-патокового заводу. На його флагштоці залізний прапорець висвічується датою – 1905 рік. Це – рік пуску і початку переробки картоплі на спирт. Проте завод був побудований набагато раніше – і також виконував роль виробника солодкої патоки, спирту, крохмалу.

Свого часу сюди проходила власна залізнична колія, по якій власник відправляв свою продукцію до Варшави, Києва, Вільнюса (Вільно) і Москви. Тісні зв'язки мав наш завод і з Пінськом та Луцьком.

Як долі людські, так і доля заводу мінялася та оживала від приходу тієї чи іншої влади. В післявоєнні роки завод випускає тонни спирту із картоплі, а при реорганізації району його основне обладнання по виготовленню "горючої рідини" відправляють у Зірно Березнівського району.

Та благо: в 1962 році в директорське крісло сідає Василь Павлович Гнатюк – і на міністерському рівні союзної республіки рятують статус крохмале-патокового заводу, а не заводу продуктів місцевого значення. Здається, до чого тут назва? А до того, що крохмале-патокові заводи, яких на Україні нараховувалося

одиниці, фінансувалися одним міністерством, а заводами по переробці власної сировини опікувалися свої місцеві чиновники.

Тому не раз і не два перевіряючі задавали директору питання, як він умудрився зберегти статус і назву підприємства у такій "дірі", як Володимирець, коли обласні заводи-монополісти цього добивалися роками...

А завод ріс. Розбудовувався. Млин належав йому. Територія, де нині комбикормовий завод (аж до самого літовища і новобудов північної околиці), належала підприємству. Саме тут у буртах зберігалася картопля, яку переробляв КПЗ ціліснуку зиму, а дов-

кола нього по хатах годувалися свині, як коні, бо кормилися його мезгою.

Ще в радянські часи йшла значна державна дотація на виробництво крохмалу. Завдяки їй підприємство скуповувало найновіше обладнання, розширювало виробництво, побудувало асфальтну дорогу від пожежної до церкви. Піку досяг КПЗ у 70-х—80-х ро-

ках, коли випускав різні консерви, безалкогольні напої з лікувальними екстрактами, сувенірні набори із "закруток" клюкви, чорниці та грибів у своєрідній картонній упаковочці. Продукція КПЗ йшла далеко за межі України. В числі адресатів – Узбекистан, Краснодарський край. Ленінград,

країни Балтії.

Та не можна сказати, що розкішно жили заводчани. То їм дозволяли виготовляти ту чи іншу продукцію, то забороняли. І скільки випадків приїзду високопоставлених чинів, які намагалися вивезти ще царське обладнання, тут пам'ятають! Та скупий і хитрий Василь Павлович обходив гострі кути і зберігав як сам ко-

ллектив і його людей, так і технологічні скарби заводу.

(Закінчення на 4-ій стор.)

На фото Сергія Дулянницького: у консервному цеху на вахті ветерани колективу – Світлана Улянівна ШЕЛЯГ та Анастасія Олексіївна ДУЛЯНИЦЬКА.

Колективного ще ніхто не відміняв

(Закінчення. Початок
на 1-ій стор.).

Сьогодні нова хвиля майнула над КПЗ -- економічна, не цілком зрозуміла: ринкові умови. Наші люди ще не готові до них, бо звикли вірити набутому досвіду. Розповідає головний інженер підприємства Володимир Басич:

-- Так, були часи, коли ми виготовляли 170 тисяч декалітрів безалкогольних напоїв, переробляли за зиму 3—4 тисячі тонн картоплі, виготовляли до 3 млн. умовних банок різноманітних консервів, включаючи (до Чорнобіля) дари лісів, фармакобею. Від колгоспів та населення через руки харчовиків переходило 1000 тонн садовини, не рахуючи дикоростучих.

Сьогодні, в умовах податкового тиску, коли виготовиш продукцію на гривню, а в податкову казну маєш заплатити 1,02, про яку роботу можна говорити? Проте ми приймаємо яблука від населення та своїх акціонерів і вже переробили до 90 тонн. Їх ми готовимо сировину, а

взимку робимо яблучне повидло, яке миттєво розходиться по наших школах, дитсадках, лікарнях і користується великим попитом у населення. Навіть не встигаємо виставляти у наш фірмовий магазин "Харчовик" на продаж. А щоп'ятниці бізнесмени-підприємці розкупувають нашу продукцію ящиками.

Можете не дивуватися, коли на кордоні з Польщею, в Житомирській області і на Волині зустрінете наше вино. Із-за того, що виготовляється воно з натуральних складових і користується великим попитом.

Нам би допомогти, а не заважати. Як не є -- колектив збережено. Правда, трохи відсіялося "полови". Та в нас набагато більше людей, яким я хотів би сказати добре слово: технологу Валентині Шамі, працівниці консервного цеху Валентині Трохимчук, безалкогольного -- Наталії Дуляницькій, механізатору Іларіону Артюшику та слюсарю Віктору Дуляницькому. Нашим ветеранам, майстрам, механікам та кочегарам, коноху, черговим. І

-- директору.

Василь Павлович міг би й сам "захопитися" приватизацією, але залишився вірним трудовому колективу. Зменшили ми зарплату, але нікого за борт не викинули. У кожного ж сім'я, всім треба мати шматок хліба і годувати діток. Так, його сьогодні не всі розуміють, бо йде жорстока і безкомпромісна боротьба за місце під сонцем. Кожен сам за себе. Але колективного ще ніхто не відміняв.

... Спадає жовтий лист на тротуарі, який виклали трудівники заводу. Рядочками на автотранспорті стоїть транспорт. У п'ятницю тут вихідний, але люди снують своїм підприємством. Першу атаку відстояли у скупників акцій. Бо хто хотів би допомогти, то зробив би це відкрито, вклав би гроші, відкрив нову лінію, дав би нові робочі місця... Ой, ще довго і багато нашим людям вчитися, як жити в нових умовах, щоб не обдирали нас, як лико, всілякі "добродії" при капринку...

Галина ТЕТЕНЕВА.